

Послання Святішого Отця Івана Павла II до монахинь Чину Найсвятішого Ізбавителя
(З нагоди ювілею 300-ліття з дня народження Матері Засновниці Марії Челести
Кростарози)

Улюблені монахині Чину Найсвятішого Ізбавителя.

1. Готуючись до Ювілейного 2000 Року, який «має бути великою молитвою прослави і подяки, особливо за дар Воплочення Сина Божого, а також за дар Відкуплення, звершеного Ним»¹, спільноти споглядального типу покликані в особливий спосіб стати свідченням і заохоченням для всього Божого люду. У тому світлі, дорогі монахині, святкування 300-ліття з дня народження вашої засновниці набуває значення, яке виходить поза межі не лише вашого Чину Найсвятішого Ізбавителя, а й цілої редемптористської родини, з появою якої Боже Провидіння хотіло, щоб вона відіграла важливу роль.

2. Її духовність є справді глибоко христоцентрична. Вона зосереджена навколо таїнства Воплоченого Слова, яке Святий Дух постійно уприсутнює в нас, перемінюючи наше життя в Його життя. Таким чином Христос може «наново народитися в світі у душах своїх улюблених»². Ці перспективи, які розвиває народне благочестя, виходячи з таїнства Воплочення, отримують у духовності сестри Марії Челести Кростарози глибину буття й участі та містичний відтінок, характерний для йоанівської та павлівської христології. Все у християнському житті є закорінене у Христі і впливає з Христа, що, «перебуваючи у любовній єдності з Богом, живе як Подорожній у душах усіх своїх улюблених, будучи життям їхнього життя»³. Чесноти є виразом цього нового життя через участь [у житті Бога].

Звідси постійне звернення засновниці до Євхаристії. Більше того, це вказує, що метою всього духовного шляху є повне євхаристійне переображення: «У святому причасті Ти перемінив мене в Себе, бо я увійшла у людськість Твого божественного Слова і пожертвувала себе саму Отцю за всіх людей», а також скуштувала «всі заслуги і ласки», які завдяки Своїм страстям, Христос розливає на «душі усіх вірних, єднаючи їх та підносячи до слави у своїй людськості, злученій зі Словом»⁴.

Щоб це преображення здійснилося, з боку людини потрібне відкритість і вдячна відповідь, які неможливі без справжнього смирення: «Господь сказав мені, – писала Кростароза до св. Альфонса у жовтні 1730 року, – що смирення небуття є життям буття, і щоб догодити Йому, у мені мають бути два порухи: намагатися прославити Його у кожному дусі та в кожному часі та відректися всього, що не є чистотою Його любові»⁵.

3. Із цього глибокого досвіду таїнства Відкуплення впливає кростарозіанський проект монашого життя. В центрі стоїть спільнота, знак та свідоцтво любові Христа, як вона описує у вступі до уставу: «Щоб мої створіння пам'ятали про вічну любов, якою Я їх полюбив, мені було до вподоби вибрати цей Інститут, щоб він був для усіх людей світу живою пам'яттю всього того, що мій Єдинородний Син зволив учинити для їхнього спасіння»⁶. Йдеться про структуру, який відіграє функцію пам'яті, що обіймає і консолідує як життя окремої особи, так і спільне життя: все (від структури спільноти аж до розпорядку дня та багряного кольору габіту) було задумане і має бути бачене у цій перспективі. Перед

¹ GIOVANNI PAOLO II, *Tertio millennio adveniente*, 32 (пор. укр. переклад: *Апостольський лист «Tertio Millennio Adveniente» Вселенського архієрея Івана Павла II*, Львів: Свічадо, 1997).

² B. D'ORAZIO (ред.), *La Ven.le Madre Sr. Maria Celeste Crostarosa. Autobiografia*, Casamari 1965, с. 133-135.

³ Там само, с. 117-118.

⁴ Марія Челеста Кростароза, *Becidi душі з Ісусом* (рукопис), с. 147 (пор. з італійським виданням: T. SANNELLA, *I trattamenti spirituali della Ven. Maria Celeste Crostarosa*. Versione in lingua italiana corrente, Foggia 2004, с. 142).

⁵ *Spicilegium historicum*, CSSR 23 (1975) 23 (далі – *Spic. hist.*).

⁶ *Spic. hist.* 16 (1968) 17-18.

стількома поділами, які загрожують монашеству, сьогодні ще важливішим нині стає дати виразне свідчення єдності життя, підкреслюючи, що воно є благодаттю, як нагадав про це недавній Синод на тему богопосвяченого життя⁷.

До цього фундаментального твердження сестра Челеста додає ще одне, не менш важливе: пам'ять обов'язково впливає з наслідування. Тому редемптористки мають відтиснути в собі «життя і правдиву подобу» Ізбавителя, «стаючи на землі його живими образами»⁸. Все ж ніколи не слід забувати, що це наслідування є можливим лише через причастя Святого Духа, який ніколи не перестає відтискати в нас повноту подоби Христа⁹.

4. Тому ваша засновниця надає особливе значення спогляданню, визнаючи його за центральний пункт життя своєї спільноти: вона[спільнота] повинна постійно вдивлятися в Ісуса, щоб дозволити Йому проникати себе та переображатися в Нього силою Святого Духа, таким чином стаючи прозорим знаком для братів, на славу Отця. Ваші Конституції, дорогі сестри, сильно це підкреслюють: «Неустанне споглядання Христового таїнства розвинене в нас цю поставу усміхненої та промінної радості, щирої простоти та істинної любові, які характеризують нашу спільноту»¹⁰. Все це вимагає постійного та сповненого любові заглиблення в Євангеліє згідно із вказівками вашої засновниці, яка в уривку Євангелія, пропонованого щоденною Літургією, бачила основу кожного дня.

Тож вона вказувала на щирі і жертівну братню любов у спільноті як плід і водночас засобом для подальшого споглядання. Цей наголос сестри Челести також і сьогодні є дуже актуальним з огляду на побудову культури і цивілізації любові. Найдорожчі сестри, сміливо і ясно будьте свідками повноти, яку любов надає життю, якщо його переживати радикально як дар. Будучи вірними Ізбавителю, продовжуйте дарувати ближньому, як це читаємо у вашому первісному уставі, «ваш розум, поручаючи його моему милосерддю для його добра», «вашу пам'ять, прощаючи йому від серця», «вашу волю, гаряче люблячи його», «ваше серце з усіма його почуттями, задля Моєї любові співчуваючи йому в його прикрошах, немочах і стражданнях», «ваше тіло і ваші чуття для його добра»¹¹.

5. Братня любов, народжена зі споглядання, – це благодать, якою ви повинні вміти ділитися з братами завдяки євангельській гостинності, про яку постійно нагадують ваші Конституції; це благодать, яка вимагає від вас євхаристійного розуміння клявзури. Пережита таким чином молитва перетворить ваші монастирі у центри християнської гостинності для тих, які шукають простого і прозорого життя, щоб у Христі віднайти повний сенс життя.

Це стосується всіх, а особливо молоді, яка сьогодні більше, ніж у минулому, прагне сильних вражень і більше піддається маніпуляціям, які можуть довести її до відчуження. Тож знайте, як розвивати все це у вірності спадщині св. Альфонса, яка доручає вам завжди надавати перевагу вбогим. Якщо буде у вас таке старання, я впевнений, що святкування 300-ліття народження матері Челести та св. Альфонса, приведе вас до дедалі більшої присутності в Церквах Африки та Азії, а також Східної Європи, які сьогодні переживають нові і складні події.

6. Вірність вимагає відваги у постійному відновленні форм, щоб вони могли ставати дієвими знаками. Тому треба «згову сміливо пропонувати творчу ініціативу, винахідливість та святість своїх засновників та засновниць як відповідь на знаки часу, що з'являються в

⁷ *Messaggio del Sinodo*, IV // *L'Osservatore Romano* 29.10.1994, с. 6.

⁸ *Spic. hist.* 16 (1968) 18.

⁹ Пор. GIOVANNI PAOLO II, *Veritatis Splendor*, 21 (укр. переклад: ІВАН ПАВЛО II, *Богопосвячене життя. Апостольське післясинодальне повчання про богопосвячене життя у світі і його місію у церкві та у світі* (25 березня 1996 р.), Львів: Місіонер 1997).

¹⁰ Конституції і статуту Чину сестер Найсвятішого Ізбавителя, 10.

¹¹ Там само, 33-34.

сучасному світі»¹². Це є виклик, на який жіночі клявзурові монастирі мусять відповісти з особливою відвагою в умовах раптових змін у жіночому світі: ваша присутність і ваше свідчення є цінним внеском, щоб шлях сучасної жінки збагачувався автентично євангельською духовною глибиною. Також і сьогодні «творча вірність» закликає вас до пошуків нових форм, які дозволять цілому Чині брати на себе відповідальність за потреби окремих монастирів. Отож слід впевнено продовжувати зроблені до цього часу кроки у пошуках нових розв'язань, які б могли відчутно допомогти «у властивому вирішенні спільних проблем, таких як необхідна віднова, початкова і постійна формація, взаємна економічна підтримка, а також реорганізація самих монастирів»¹³.

7. Споглядання «чудес, які Господь звершив у Марії» і постійне зусилля для того, щоб «зріла марійна побожність ставала дедалі правдивішою та глибшою», як стверджують ваші Конституції¹⁴, нехай наповнить вас новим запалом і довірою. З нагоди ювілею поручаю всіх вас, найдорожчі монахині, материнському заступництву Пресвятої Богородиці й уділяю вам особливе апостольське благословення як запоруку рясних Божих ласк.

Ватикан, 31 жовтня 1996 року.

З італійської мови переклала с. Марія Слєпченко

¹² GIOVANNI PAOLO II, *Veritatis splendor*, 37.

¹³ Там само, 59.

¹⁴ *Конституції і статuti Чину сестер Найсвятішого Ізбавителя*, 8.